

BEROEPS- BELANGEN

DE POSITIE DER LECTOREN

Op Maandag 16 September j.l. vond de overdracht der Recto-
raten plaats. Prof. Dr. F. H. Q u i x, de Utrechtsche Rector Magni-
ficus, hield bij die gelegenheid een rede, waarin hij onder meer het
volgende zeide :

„Er bestaat aan onze universiteit, evenals elders, eene categorie van
docenten en wel die der lectoren, aan wie in vele gevallen een geheel
zelfstandige en belangrijke onderwijstaak is opgedragen. Zulk een lecto-
raat wordt niet zelden slechts ingesteld, omdat financieele of andere om-
standigheden het vestigen van een gewoon of buitengewoon professoraat
onmogelijk maakten. De niet te benijden bekleeder van zulk een lectoraat
moet alle lasten dragen, welke aan een professoraat, verbonden zijn, hij
heeft dezelfde wetenschappelijke verantwoordelijkheid als een hoog-
leeraar, maar hij mist van dezen alle lusten, zijn salaris is aanmerkelijk
minder dan dat van een gewoon hoogleeraar, en wat veel erger is, hij
mist het aanzien en het gezag, waarop hij recht heeft en welke voor de
uitoefening van zijn taak noodig zijn. Hij is geen lid van den senaat en der
faculteit, wordt hier in Utrecht zelfs niet in den krans toegelaten en
neemt in de oogen der studenten eene geheel andere plaats in. Hij loopt
als het ware groen voor hoogleeraar en wanneer hij na enige jaren niet
slaagt in het bereiken van dit ideaal, schijnt zijn wetenschappelijk leven
mislukt en het is verklaarbaar, dat mogelijk teleurstelling en verbittering
aan zijne wetenschappelijke prestaties niet ten goede zullen komen, zeer
ten nadeele van zijn onderwijstaak. Waar thans de professoraten in den
vorm van die van bijzondere hoogleeraren als paddenstoelen uit den
grond schieten, daar kunnen er nog wel enkele bij. Mijns inziens wordt
het hoog tijd aan dergelijke verdienstelijke lectoren den persoonlijken
titel van hoogleeraar te geven, waarmede hun wetenschappelijke verdien-
sten worden erkend en hun werklust wordt geprikkeld. Waar een wil is
zal gemakkelijk een weg gevonden worden.”

Met groote instemming hebben wij het bovenstaande gelezen,
te meer omdat aangenomen mag worden dat de woorden, vanaf
die plaats en bij die gelegenheid gesproken, niet alleen de meening
van den redenaar vertolkten, maar ook van een belangrijk deel van
den Academischen Senaat.

De tandheekunde heeft wel in de eerste plaats reden zich over deze opmerking te verheugen. Ofschoon zij meer dan een halve eeuw aan de Utrechtsche Universiteit wordt gedoceerd, met een aantal studenten, dat niet minder dan 15 à 20 % van het geheel bedraagt, heeft zij het nog niet zoover kunnen brengen, dat de verantwoordelijke leiders stemgerechtigd in de faculteit vertegenwoordigd zijn. De docenten van deze groep ontbraken bij het eeuwfeest op den grond door Prof. Q u i x hierboven gememo-reerd! Naar wij meenen, is Nederland langzamerhand het eenige land, waar deze beschamende toestand heerscht, zoodat wij hopen en thans vertrouwen, dat nu de wil er is, de weg ook inderdaad gemakkelijk en snel gevonden zal worden.

RED.